

Jeg synes, det er beklageligt og også uforståeligt ud fra den situation, som folketingsflertallet nu står i, nemlig at der allerede verserer én grundlovssag ved domstolene, at man siger nej tak til dette forslag, der elementært alene er et spørgsmål om, at alle partier i Folketinget indbyrdes skal aftale, at denne proces i hvert fald skal hvile på princippet om fair play. Men det skal den åbenbart ikke. Regeringen vil bruge statens embedsmænd til sine egne politiske formål.

Så må vi andre gå ud og bygge komiteer op og gøre, hvad vi kan, og så bliver det en diskussion af selve det juridiske grundlag, som kommer, med efterfølgende retssager osv. osv. Vi kan forudsige forløbet, hvis det skulle gå så galt, at en traktat blev vedtaget ved en folkeafstemning. Det tror jeg nu ikke, for alene det forhold, at man ikke ønsker en uvildig ekspertundersøgelse, vil i sig selv være en af de ting, som vil gøre, at endnu flere mennesker end i juni 1992 vil stemme imod, når det kommer til folkeafstemning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 99:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af EU's målsætning.

Af Kristian Thulesen Dahl (DF) m.fl.
(Fremsat 18/2 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Formanden:

Forsvarsministeren på vegne af udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Hans Hækkerup, fg.):
Henvisningen til en stadig snævrere union er at finde i Traktatens artikel A. Den fulde ordlyd af det relevante afsnit lyder: »Denne Traktat udgør en ny fase i processen hen imod en stadig snævrere union mellem de europæiske folk, i hvilken beslutningerne træffes så nær på borgerne som muligt.«

Diskussionen vedrørende unionsbegrebet er jo ikke just ny. Begrebet fandtes allerede i visse af Traktatens sproglige formuleringer i EØF-Traktatens præambel. Med Maastricht-Traktaten blev Unionen den samlede betegnelse for det samarbejde, som landene var blevet enige om.

Der er ikke i regeringskonferencen lagt op til at ændre ved denne ordlyd, og det er regeringen enig i. Skiftende danske regeringer har altid haft det synspunkt, at union blot betyder en samlet betegnelse for det, som medlemslandene har kunnet blive enige om.

Det giver også sig selv, at det ville være uheldigt at slette en henvisning til, at beslutninger skal træffes så nær på borgerne som muligt. Regeringen tillægger nærhedsprincippet stor vægt.

Endelig indebærer princippet om et forstærket samarbejde, også kaldet fleksibilitet, at nogle lande gives muligheder for at gå videre i samarbejdet, men ingen lande kan tvinge andre til at gå videre. De overordnede betingelser for det videregående samarbejde fastlægges i fællesskab af alle medlemslande i den nye traktat.

En række principper synes at blive afgørende. Det drejer sig bl.a. om, at det forstærkede samarbejde ikke må stride mod de gældende regler, det såkaldte *acquis*. Det drejer sig også om, at der skal være et vist antal lande i det videregående samarbejde, og at ingen lande skal kunne udelukkes fra at deltage i det.

Regeringen ser således ingen modsætning mellem bestemmelsen i Traktatens artikel A om en stadig snævrere union og eventuelle nye bestemmelser om forstærket samarbejde.

Ove Fich (S):

Ordene en stadig snævrere union har aldrig været Socialdemokratiets livret. Det er ikke ord,